

TOATĂ LUMEA PRACTICĂ KUNG-FU

— **D**oamnelor și domnilor, ne-am petrecut toată viața ascunzându-ne în umbră, dar astăzi, în sfârșit, am obținut ce am așteptat cu toții. Astăzi a venit Ziua Judecății. Privesc în jur și sunt mândru.

Domnul X făcu o pauză și se opri să tragă un fum dintr-un trabuc.

— Priviți mărețele lucruri pe care deja le-am înfăptuit. Furăm nu ca să ne îmbogățim, ci pentru că putem. Facem rău nu pentru că suntem fricoși, ci pentru că suntem curajoși. Și astăzi, distrugem lumea!

În sala care era plină de criminalii cei mai de temut din lume, politicienii cei mai corupți, cei mai îngrozitori gangsteri și ticăloșii cei mai dezgustători, toată lumea dădea din cap aprobator.

– În sfârșit, suntem pregătiți, spuse domnul X, stând în capul mesei foarte lungi, tot ce trebuie să fac este să apăs butonul roșu, și...

– PIZZA! îl întrerupse o voce voioasă.

Toată lumea se întoarse ca să-l vadă pe băiatul care livra pizza, cu casca de protecție, băgând capul pe ușă. Mirosul de brânză topită și de carton încins umplu încăperea.

– Am adus PIIIIZZA! strigă el vesel.

– Îmi pare rău, se pare că este o greșeală. N-am comandat nimic... spuse domnul X, scărpinându-se în cap.

– Aveți cu șuncă și ananas? interveni o criminală poreclită Văduva Neagră (nu era numele ei adevărat, pe ea o chema Doris, dar Doris Asasina ar fi sunat anapoda). Pot să-mi aleg o bucată cu șuncă și ananas.

– Alo, o întrerupse Ivan cel Groaznic, fructe și carne împreună? Mi se pare foarte ciudat.

Domnul X ridică vocea.

– Vă rog, nu mâncați nicio pizza, dacă mâncați, trebuie să plătiți. Știu eu cum lucrează indivizii.

– Mie îmi place, spuse Văduva Neagră, privindu-l fix pe Ivan cel Groaznic.

– Mai spun o dată. FRUCTE ȘI CARNE ÎMPREUNĂ! Ești nebună.

– Toți suntem nebuni. De asta suntem aici – ne pregătim să distrugem lumea. Acum, dacă nu încetezi să-ți bați joc de mine, o să fiu nevoită să te omor, mârâi Văduva Neagră.

– Domnule X, domnule X, strigă Ivan, ridicând mâinile, mă amenință că mă omoară.

– Putem face liniște cu toții?! strigă domnul X. N-am comandat pizza, și nici altcineva n-a făcut-o. Am eu niște gustări ușoare și niște sucuri, pregătite pentru momentul când vom termina de aruncat lumea într-o gaură neagră de nebunie, dar până atunci, nimic, spuse el, uitându-se la puștiul cu cască de motociclist.

– Ba ați comandat. Ați primit Margherita, șunca cu ananas, da.... spuse el, ridicând degetul mare spre Văduva Neagră. Și v-am adus tarta umplută cu cocktail

molotov. O vreiți cu câteva cotlete de karate în plus? spuse el deschizând capacul.

– Ce...? întrebă domnul X, uitându-se în cutie.

Băiatul care livra pizza își roti pumnul în fundul cutiei și-l lăsa lat pe domnul X. Iute ca fulgerul, ceilalți ticăloși din adunare începură să se scotocească în buzunare și să scoată orice armă găseau. Dar înainte ca degetele lor măcar să atingă fundul buzunarului, băiatul aruncă pizzele vâjâind în cameră, și amuți pe loc o duzină de nemernici îngrozitori. Un general scoase din ciorap o mitralieră, dar înainte să aibă ocazia să tragă, băiatul cu pizza scotoci în pungă și scoase o sticlă cu cola, o agită cu putere înainte de a o deschide, și trimise un jet de spumă efervescentă fix în mutra generalului.

– AAAAAH! strigă generalul. Ochii mei!

– Oh, scuzați. Preferați s-o amestec, nu să o agit? întrebă băiatul cu pizza.

– Amatori, strigă Văduva Neagră, scoțându-și nunchak-ul, învârtindu-l în jurul capului. E momentul să-i lăsăm pe cei mari să se joace.

– Oh, vrei să te joci, nu-i așa? întrebă băiatul cu pizza, lăsându-și viziera.

Băgă mâna în cutia cu pizza, scoase două baghete cu usturoi și le învârti atât de repede, încât tot ce reuși să vadă Văduva Neagră a fost o ceață cu miros de pâine.

– O, da, asta e, savurându-le mirosul, așa lupt eu.

Aruncă o baghetă prin aer drept spre Văduva Neagră și o trânti la pământ.

– Cine... cine ești? întrebă domnul X, tremurând.

Băiatul cu pizza își scoase casca și-și dădu părul pe spate. În picioare stătea un băiat, vreau să spun, pur și simplu un băiat. Nu putea avea mai mult de treisprezece ani. Domnului X nu-i venea să-și creadă ochilor.

– Numele meu este Twigg. Kevin Twigg.
Am permis să-ți ARD UNA drept în moacă.

– Ce?

– Oh, am crezut că m-ai auzit, Burtă-verde.

– Scuze? PE CINE FACI TU BURTĂ-VERDE?

Ne vedem după adunare.

– Twigg?

– TWIGG?!

– M-ai auzit?

Kevin își reveni din visare și se îndreptă tresărind, scăpând consola jocului video cu care se jucase. Nu

se lupta cu ticăloșii. Era în clasă și în mare încurcătură. Toți colegii din clasa lui își lungiră gâturile ca să se uite la el, și în față stătea în picioare domnul Plunk. Era profesorul cel mai în vârstă al lui Kevin, un bărbat slăbănog, care părea făcut din sfori și toane proaste.

– Oh, mă scuzați, domnule, spuse Kevin, cu fața roșie ca focul de rușine.

– Ce ai în mână?! se răsti directorul.

– Păi, un calculator, domnule Plunk! răspunse Kevin imediat.

Hotărâse să riște, pentru că profesorul era foarte bătrân și exista șansa să nu știe care este diferența dintre o consolă de joc și un calculator.